

ВІДОЗВА

до українського народу Галицької землі, — з нагоди дрігих роковин нашої державності.

Український Народе!

Якраз два роки минає, коли ми всі без ріжниці партійної принадлежності, у повній згоді з усіми нашими політичними провідниками, виконали право державного самоозначення та перевели в діло проголошенню 19. жовтня 1918-го р. у Львові державну самостійність бувшої австрійської України, — покликуючи до життя Західно-Українську Народну Республіку. Наші легальні заступники, зібрані в Національний Раді, переняли державну владу галицької землі; визначили свій перший державний Уряд, та разом із ним взялися до будови нашої державності на основах: юстиції, рівності і справедливості для всіх. Ми всі сповнили наш святий обов'язок супроти своєї питомої землі та для країної будучності нашого народу, у хвилі, коли було сказано, що на руїнах старого світу стас новий, справедливий лад, — де кожда народність буде вільна і рівна; де не буде „ні пана ні хлопа“ та де не буде пануваних і поневолених. Ми всі вірили, що проголошене право народного самоозначення, стане новим законом світу, для всіх держав і всіх народів, та не допускали, щоби хтось міг перезнайти нашому народові права самоозначення і щоби хтось посмів завойовувати нашу галицьку землю, аби наш нарід не допустити до нового вольного життя, а запряті його на ново у ярмо неволі!

Та на жаль, те, що ми всі вважали неможливим, сталося проти нас Галицьких Українців. Ніхто, лише одна Польща, покликана побідними державами на підставі права самоозначення до державного життя на своїх землях, посміла проголосити, що наш український нарід галицької землі не має права на державне самоозначення, бо Галицька земля має бути польська і має належати до Польщі! I тому бутна Польща пішла війною на Галичину!

Український Народе Галицької Землі! Ти тоді станув достойно як один муж до оружя аби відперти польські заборгні руки від Твоєї рідної землі! Ти славно оборонював свою галицьку державу зелізом і кровю проти польського завойовника, даючи отсім геройським ділом на весь світ знати, що це український нарід бореться за свою волю! Та не було у Поляків сил побороти „аше завзяте і хоробре військо. Тому вони ймісись такого способу, що ложно представили побідним державам в Парижі, начеба в Галичині треба було винищити бестияльські банди більшевицькі, аби захищати майно і життя населення Східної Галичини, та цим ділом катані Поляки висидніли від побідних держав воєнну поміч і нову армію Галера, перед якою наше славне військо і наш уряд, по девятимісячній кровавій боротьбі, мусіли уступити поза межі галицької землі.

I тому від півтора року господарить Польща в Галичині по своєму, як колись за давніх часів господарила сотки літ на нашій землі: стріляє, вішав, палить, вязнить, інтернує, рабує і нищить як може землю і людей.

Якже це можливе? спитає не один. Неваже на світі не має нікого значіння ні право ні справедливість? Неваже для нас нема іншого виходу як коритися Польщі і вважати себе польськими рабами? Ні, ніколи!

По правді, наша справа стоїть так, що побідні держави антанти не відступили галицької землі для Польщі, але протинно, постановою Найвищої Ради Мирової Конференції в Парижі з 11. липня 1919 р. приказали, що Польща тільки тимчасово має провадити адміністрацію Східної Галичини, а остаточно має населення цієї землі вирішити про державне становище Східної Галичини. Отже значить, що сам галицький нарід рішить у відповідній часі, як має бути державна влада на його землі, чи своя самостійна державна влада чи чужа.

В літі ц. р. здавалося, що ця хвиля, коли наш нарід зможе свободно вивіти свою політичну волю, вже прийшла. Тоді мала зібратися нова європейська конференція в Льондоні з приведеною між Польщею і більшевицькою Росією та на цю конференцію Галичина була покликана вислати делегацію для узасаднення домагання на визнання своєї державної незалежності. Але до цієї конференції не прийшло, бо більшевицька Росія хотіла сама поділити свої рахунки з Поляками.

Відтак зачала радити Мирова Конференція в Ризі, аби помирити більшевицьку Росію і більшевицьку Україну з Польщею і тут заявилися як більшевицька Росія так і більшевицька Україна за визнанням державної незалежності Східної Галичини, але отся конференція не мала права вирішувати нашої державної справи, бо Галичина належить своєму народові і тільки той буде правити Галичиною, на кого згодиться наш нарід на підставі права самоозначення і кому світова конференція на цій основі її відступить.

Такого вирішення нашої державної справи домагається Національна Рада і І Уряд, що роблять всі можливі заходи і старання, аби довести до можливо найскоршого та корисного полагодження державності Східної Галичини. В дійсності, ні Англія, ні Америка, ні Франція, ні Італія, ні Росія, ні Україна не бажають неволі нашему народові галицької землі, та ждуть додігного часу, аби по справедливості вирішити наше державне право, — а тільки одна Польща хоче загарбати нашу батьківську землю і поневолити наш нарід, аби запрягти його у своє ярмо. Такою Ти Український Народе неустрашимо будеш стояти при своїм твердім слові, що не хочеш іти під Польшу, але бажаєш свободно жити своїм життям у скій самостійній галицькій державі, то від цього житнього забородя проломляться пеколін затій польських грабіжників та побідить наша свята справа!

Український Народе Галицької Землі!

З цього бачиш, що по правді нема причини попадти у безძільність, тратити віру і затрачувати духа народнього. Нарід, який протягом останніх двох літ, дав стільки доказів геройської відваги, посвятив майна і життя, незломності духа, і національної характерності, не змінить цик своїх високих чеснот і на цей ще короткий час, який стоїть перед нами до остаточного визволення рідної землі. Пам'ятай Український Народе, що інші краї були в довшім володінні ворогів, та все таки діждалися визволення. Сього радісного дня діждемся і ми незабором. Тому горі серця!

Ми не вівасмо Тебе до нікого нерозважного кроку, — напаки, уникай всего, щоб могло дати ворогові притоку до ще більшого знищенню і инищення беззоронного населення. Але вважаємо нашим обов'язком остерегти Тебе перед всякими ложними пророками, що розширюють трипідії вісти, мовби побідні держави антанти призначили якож Східну Галичину на власність Полякам: остерігаємо Тебе перед злонічними польськими запороданцями, що намагаються всякими хитрощами привести до угоди з Поляками, аби за миску сочевиці продати український нарід під панування Польщі, та остерігаємо Тебе перед злобними клеветниками власного українського правительства, що кажуть, мовби воно своюю політикою здівело наш край до теперішнього ліхоліття або не старалася вирвати його з неволі.

Не вір Український Народе цим сплетням і клеветам! Ти знаєш як було і видиши, що діється.

Наш уряд має і має тільки одну ціль: визволення галицької землі і й народу та для здійснення цеї цілі вживає і буде вживати кожного шляху, кожного способу і кождої помочі, які покажуть дійсну політичну вартість. На одну тільки дорогу уряд не вступить, аби віддати свій нарід під польське ярмо!

Він переконаний, що цілі наше громадянство, без віймків, як показалося глухим на всі підступи, підшепти й інтриги ворогів та їх наймитів, так і на далі заховав повну відпорності зусиллям: погодити наш нарід з польським підданством.

Тому кличмо ще раз до Тебе Український Народе, до Вас мужі і жінки: Будьте бодрі духом, не упадайте у вірі в недалеку побіду Вашої справедливої справи. Ваша, Ваших батьків і дідів рідна земля буде Вашою. Держіть єдність народної думки і єдність політичного фронту проти головного і тепер однією споконвічного ворога.

Майте й надальше довіру до Вашого національного уряду та будьте певні, що він не занедбаб жадної нагоди і жадного способу, аби приспішити день воскресення.

Честь Вам, за Вашу дотеперішню любов для рідної справи, Вашу непохитність і самоожертування! Честь пам'яті усіх тих, що лягли в безчиселних лютих боях за святу справу політичної і суспільної волі! Честь пам'яті тисяч молодого кінця, скоченого в цій боротьбі! Честь пам'яті тих безчиселних мучеників, які з ворожої руки вмирали за рідну землю на шибеницях, під кулями, у вязницях і тюрмах... Із крові цих мучеників повстане одна, велика, вільна і щаслива Україна. Нехай живе незалежна Галицька Земля: Західна Українська Народна Республіка!

Паріж — Відень, 1-го падолиста 1920.

Др. Евген Петрушевич

Др. Степан Витвицький, Осип Ганінчак, Др. Кость Левицький, Др. Роман Перфецький, Др. Ярослав Селезінка, Володимир Сінгалевич.